

A hangok megmaradnak

Beköszöntött az ősz, aztán a tél, és vele eljött a búcsú ideje. Mint köztudott, Kiribiri, a tündér az ősz végén ismeretlen helyre távozik, és csak tavasszal jön vissza. Nem is lett volna ezzel semmi gond, csakhogy Kiribirinek volt egy barátja, Szőrmokány, a manó. Annak idején ő segített a tündérnek lakást találni (egy igazi légvárat), így lettek barátok, és ez a barátság nem is maradt meg

csak a barátság szintjén. Annyi bizonyos, hogy nagyon megszerették egymást. Ezért ne csodáljuk, ha Szőrmokány szomorú volt, és ezen még az sem segített, hogy tudta, Kiribiri a következő tavasszal is visszatér. Mert jaj, hol van az még?

A búcsúra Szőrmokány kis fakunyhójában került sor, hisz kint hűvös volt, sőt havas eső hullt, amit a tündér légvára áteresztett. Kiribiri nem jött üres

kézzel: hozott egy zacskó aszalt gyümölcsöt, amit nyár végén a manótól kapott. Azt tervezték, a gyümölcs egy részéből teát főznek, a maradékot meg Szőrmokány majd elmajszolja, a tündér ugyanis csak reggeli harmattal és diólevéllel élt.

Szőrmokány előkereste picuri teafőzőjét, picuri tüzet rittyentett alá, és amikor felforrta a víz, beleszórt néhány gyümölcsdarabot. Amíg a darabkák áztak, és a tea hűlt, előszedett három hullócsillagot, ezeket meg ő kapta nyár végén a tündértől. Úgyesen felakasztotta a csillagokat a mennyezet egyik gerendájára, és a kunyhó meghitt fénybe borult. Meghitt volt, de nem derűs. Szőrmokány eléggé elkámpicsorodott a közelgő búcsú miatt.

- Teljesen plaff lesz itt nélküled - morogta, és búsan kortyolt gyümölcsteájából. A manó gyakran használt olyan kifejezéseket, amelyeket más nem értett, de azért sejtjük, mire gondolt. Pici huzat támadt, a hullócsillagok részvevően lengedeztek.

Válaszul Kiribiri nem mondott olyan butaságot, hogy „ne szomorkodj”, egyrészt mert tudta, hogy a szomorkodó embert nem lehet csak úgy felszólítani, hogy hagyja abba, másrészt mert maga is elég bánatos volt. Hanem mondott mást.

- Tudod, mit, Szőrmokány? Itt hagyom magam helyett a hangokat.

- Miféle hangokat?

- A hangokat, amelyek majd rám emlékeztetnek

- felelte a tündér, és ő is belekortyolt a teájába.

- Hallod majd a szelet, ahogy susterogva lapozgatja a fák még megmaradt leveleit. A csupasz ágakon meg süvítve szabdalja magát tízezer darabra.

Neked surrog majd az avar vagy ropog a hó, ahogy végigsétál rajta egy-egy őz. Helyettem szól hozzád,

kopog, csöpög, csobog, locsog, szemerkél a hideg eső. Amikor a vastag hófelhők alatt kárognak a varjak és a hollók, rólam hoznak hírt. Neked huhog a bagoly a ködben. A végén, mikor már igazán hiányzom (ahogy te is nekem), meg fogod hallani a leeső hópelyhek puha muzsikáját is. A jégcsapok csilingelő-reccsenő zenéjét. A tetőről lecsúszó hótakaró puha csusszanását. És majd nevetni fogsz, mert viccesnek találod, hogy a hó szánkázik, nem pedig rajta szánkáznak. Még az ablakodon a jégvirágok némaságát is muzsikának hallod majd. Az egész erdő neked zenél, és amint az első tavaszi szelek megnyikorgatják a kunyhódat, mi több, a kunyhód és az ajtaja együtt nyikorognak, akkor tudhatod, hogy hamarosan viszontlátjuk egymást.

Ezeket mondta, mesélte, dúdolta, énekelte Kiribiri még hosszan. De ekkorra már a hullócsillagok is csak egészen halványan pislákolnak, és Szőrmokány, aki az ágyában feküdt, becsukta szemét, és felidézte, hogy jutott a lámpáihoz. Kiribiri szórta vagy szedte le neki, ledobta a fűbe. Ő azt hitte, szentjánosbogarak, és talán azok is voltak, de aztán valahogy mégis lehetett tudni, hogy hullócsillagok. Szőrmokány elmosolyodott, és amikor felpillantott, a tündért már nem látta a kis szobában. De a hangját még egyre hallotta. Mind kevésbé értette, és egy idő után már nem tudta megállapítani, távoli beszédet hall-e vagy az esőcseppek játékos kamaramuzsikáját, ahogy rendezetlenül csöppennek-pluttyannak az ereszcsontra alá állított hordóba. Zene lett Kiribiri beszédéből. A tündér nem csapta be barátját. „Így talán tényleg enykeesebb lesz a tél”, gondolta félálomban a manó, és talán sejtjük, hogy értette.

JÓLESZ GYÖRGY